

Základy

Pro Sbor Církve bratrské v Praze 13

zpracoval Marek Šrámek

OBSAH

Zachránění Synem	3
Přijati Otcem	6
Naplnění Duchem	9
Povolání k životu	12
Poznávání Boha	15
Zdravé vztahy	18
Služba věřícím	21
Svědectví světu	24
Duchovní boj	27
Svátosti	28

ZACHRÁNĚNÍ SYNEM

Od té doby, co jsi uvěřil(a) v Pána Ježíše Krista, se ve tvém životě změnilo mnoho důležitých věcí. Boží Syn vstoupil do tvého srdce a ty máš nyní tu výsadu, že ho můžeš dále osobně poznávat. Proto si nejprve položíme pár otázek nad tím, co vlastně z tvého nového vztahu s Ježíšem vyplývá. Přečti si tedy několik vybraných biblických oddílů a pokus se v nich najít odpovědi na následující otázky.

Nový život s Kristem

✍ Co se stalo ve chvíli, kdy ses odevzdal(a) Pánu Ježíši Kristu? Čti Janovo evangelium 1,10-12 a dále Koloským 2,13-14.

Když jsi přijal(a) Pána Ježíše do svého života, stal(a) ses tak Božím dítětem a můžeš teď se svým nebeským Otcem prožívat velmi osobní vztah. Tento vztah je mnohem hlubší než vztah mezi pozemskými rodiči a dětmi, protože Kristus přebývá přímo ve tvém srdci. Také ti byly odpuštěny všechny hříchy, které tě doposud od Boha oddělovaly.

✍ Co se u tebe změnilo, když jsi pozval(a) Pána Ježíše do svého života? Čti 2. list Korintským 5,17. Jaké konkrétní změny ve svém životě pozoruješ?

Když jsme přijali Pána Ježíše Krista do svého života, byli jsme Boží milostí ve své nejvnitřnější bytosti proměněni. Nový zákon tuto skutečnost popisuje jako „znovuzrození“. Stali jsme se vnitřně novými

✍ Před čím nás s ohledem na večeři Páně varuje apoštol Pavel v 1. Korintským 11,26-30.

Z Pavlových slov jednoznačně vyplývá, že večeře Páně není určena nevěřícím, protože takoví lidé nerozpoznávají, že se jedná o tělo a krev Páně. Navíc nemůžeme skrze přijímání demonstrovat naši jednotu s Kristem a ostatními věřícími, pokud žijeme v nevyznaném a neopuštěném hříchu, nebo máme nedořešené vztahy s druhými lidmi (viz. Matouš 5,23-24). Tím bychom pokoušeli Pána a přivolávali na sebe Boží soud. Proto se Večeře Páně ve sboru oznamuje aspoň týden dopředu, aby se na ni mohli věřící včas vnitřně připravit.

Shrnutí

Pán Ježíš si přál, abychom si jeho osobu a dílo připomínali prostřednictvím svatostí křtu a večeře Páně.

- Křest představuje pohřeb starého člověka, definitivní rozchod s minulostí a vzkříšení nového člověka k životu s Kristem.
- Večeře Páně představuje duchovní posilu skrze tělo a krev našeho Pána. Je také znamením duchovní jednoty mezi věřícími.
- Abychom nepřijímali tyto dary Boží milosti nehodně, musíme se na ně předem řádně vnitřně připravit.

Doporučení: Pokud jste už byli pokřtěni, přemýšlejte nad tím, co z toho teď vyplývá pro váš život. Účastníte se večeře Páně? Pokud jste ještě pokřtěni nebyli, pohovořte si s vedoucími sboru o případné možnosti vašeho křtu a přijetí za člena sboru.

Křest vodou je viditelným symbolem toho, co se odehrálo uvnitř člověka, tedy křtu v Duchu svatém (1. Korintským 12,13). Z toho však vyplývá, že představuje-li neviditelný křest v Duchu svatém vekřtění do neviditelného univerzálního Kristova těla všech dob, pak i viditelný křest vodou by neměl být zbytečně oddělován od vstupu do viditelného Kristova těla – členství v některé z křesťanských církví. Výjimku z tohoto pravidla pochopitelně představuje křest nemluvičat.

Význam večeře Páně

✍ Co se děje, když při večeři Páně přijímáme chleba a víno? Čti 1. Korintským 11,23-26. Jak s tím souvisí Ježíšovo slovo v Janově evangeliu 6,53-58?

✍ Proč bývá večeře Páně především součástí společných sborových setkání a ne jen osobního tichého času jednotlivců? Čti 1. Korintským 10,16-17?

Zatímco křest symbolizuje naše počáteční sjednocení s Kristem, skrze večeři Páně se tato duchovní jednota opakovaně utvrzuje. Ačkoliv přijímání svátostí nemůže samo o sobě nikoho spasit (spasení je z víry v Krista), přesto svátosti představují víc než jen pouhé symboly Boží milosti. Kristus je v nich prostřednictvím Ducha svatého skutečně zvláštním způsobem přítomen a setkává se s námi. Proto se také v církvi osvědčila praxe, že je nově obrácený na svůj křest nejprve nějakou dobu připravován, aby jej pak mohl podstoupit se vší vážností a plným vědomím jeho duchovního významu.

lidmi. Možná se ti bude zdát, že ses ani moc nezměnil(a), ale Bible říká, že jsi nové stvoření, protože jsi v Kristu. Tak jako novorozeně musí růst tělesně, nový člověk v tobě musí růst duchovně. Po čase ti bude vnitřní proměna patrná mnohem víc.

Jistota spasení

✍ Jak víš, že Kristus vstoupil do tvého života? Čti Zjevení 3,20 a Janovo evangelium 6,37.

✍ Na základě čeho můžeš mít jistotu, že tě Bůh spasil a začal jsi žít věčný život, o který tě nepřipraví ani fyzická smrt? Přečti si 1. List Janův 5,11-13.

Od chvíle, kdy ses stal(a) Božím dítětem, máš Syna (Ježíše Krista), a proto máš také život věčný. To o tobě v Bibli prohlašuje Bůh.

✍ Jakou roli v tom všem hrají tvé pocity? Co když se ráno probudíš a máš pocit, že Pán Ježíš ve tvém životě není? Znamená to, že tě opustil?

✍ Jakou roli přitom hraje tvoje víra? (Víra znamená důvěru, že to, co Bůh říká ve svém Slově, je pravda.) Čti Janovo evangelium 3,16 a 5,24.

SVÁTOSTI

Součástí budování církve není pouze zvěstování slyšeného Božího slova, ale také zvěstování viditelné, do kterého můžeme zapojit i jiné smysly než sluch. Toto viditelné zvěstování představují dvě svátosti. Jedna z nich je symbolem počátku nového života s Kristem, zatímco druhá představuje opakované prohlubování tohoto vztahu.

✍ Pokuste se na základě Matouše 28,19 a Lukáše 22,19-20 vysvětlit původ svátostí v církvi.

Význam Křtu

✍ Jaký má podle vás křest význam? Proč se nechali nově obrázení v Jeruzalémě pokřtiti? Čti Skutky 2,41.

Křtem se veřejně hlásíme ke Kristu. Je to svědectví před církví, světem i duchovními mocnostmi o tom, že jsme vnitřně spojeni s Ježíšem. Proto bývá se křtem také spojováno veřejné vyznání víry před staršími nebo celým sborem. Pokud se jedná o křest nemluvněte, mělo by zaznít aspoň vyznání víry rodičů. Toto spojení s Kristem vyjadřuje samotná křestní formule, neboť se křtí ve jméno (nikoli ve „jménu“) Otce i Syna i Ducha svatého (Matouš 28,19).

✍ Podle Římanům 6,1-11 vysvětlíte, co křest symbolicky zobrazuje.

Jsme sice odlišní svým založením (někdo je emocionálnější někdo je rozumovější), ale pro všechny obecně platí, že dát příliš mnoho na pocity může být zrádné. Bůh si přeje, abychom žili především vírou. Zdravá víra má pak také pozitivní dopad na naši emocionální stránku. Obráceně to většinou neplatí - pocity, které nejsou osvětleny pravdou Božího slova, nás mohou snadno od pravé víry odvádět.

Tím ovšem nechceme říci, že bychom měli jako křesťané emoce v naší víře nějak potlačovat (Bůh si přeje, abychom ho milovali celým srdcem). Spíš se jen snažíme zdůraznit, že pocity nejsou dostatečně spolehlivým měřítkem našeho vztahu s Bohem.

Shrnutí

Požádal(a) jsi Pána Ježíše, aby vstoupil do tvého života, a proto:

- Jsi Božím dítětem, které má výsadu zvláštního vztahu s Kristem a byly ti odpuštěny všechny hříchy.
- Jsi novým člověkem a můžeš opustit svůj starý způsob života.
- Můžeš mít jistotu věčného života s Bohem, který nekončí ani fyzickou smrtí.
- Tvůj vztah s Bohem je založen především na zaslíbeních Písma, a ne na tom, jak se zrovna cítíš.

Doporučení: Nauč se zpaměti verše z 1. listu Janova 5,11-12 a připomínej si je ve chvílích, kdy tě přepadá pocit, že tě možná Bůh stále ještě nepřijal.

✍ Pokuste se na základě Matouše 4,1-11 vysvětlit, co to znamená „vzepřít se Dáblu“.

Duchovní boj tedy není otázkou „síly“, ale jde v něm spíš o „pravdu“. Proto nemá smysl reagovat na Satany lži výhružkami nebo hněvem. Stačí, když si budeme neoblomně stát za tím, co o nás, druhých a životě říká sám Bůh. A tak zatímco většinou stačí vzepřít se Dáblu pouze tichým odhodláním v srdci, někdy může duchovní zápas nabýt takové síly, že je lepší bránit se raději hlasitým vyznáváním Boží pravdy, tak jak to udělal při pokušení na poušti náš Pán.

✍ K čemu připodobňuje apoštol Pavel život křesťana v listu Efezským 6,10-17?

Apoštol nám tak jasně ukazuje, že v duchovním boji ob stojí jen ten, kdo odhodlaně usiluje o spravedlnost a pokoj a hájí své spasení pevnou vírou v pravdu Božího slova.

Shrnutí

Máme-li postupně naplňovat čtyři hlavní Boží záměry pro náš život,

- musíme se naučit odolávat útokům našich duchovních nepřátel,
- což je možné díky tomu, že Kristus tyto mocnosti porazil na kříži,
- a my se jim teď můžeme v Jeho jménu vzepřít Boží pravdou.

Doporučení: Přemýšlejte doma nad tím, v jaké oblasti na vás Dábel nejčastěji útočí. Víte, co k dané problematice říká Bůh ve svém slově? Pokud ne, pohovořte si o tom s nějakým, kdo zná Bibli lépe než vy. Když pak tuto pravdu přijmete za svou a naučíte se ji i vyznávat, budete ji moci pohotově použít na svoji obranu ve chvílích pokušení.

PŘIJATI OTCEM

Mnozí křesťané, kteří přijali vírou odpuštění svých hříchů při znovuzrození, nemají jasno v tom, co se děje, když později znovu zhřeší. Někteří si dokonce myslí, že každý takový hřích vyloženě ohrožuje jejich spasení. Následující lekce nám ujasní biblický pohled na tuto otázku.

Vztah s Bohem a společenství s ním

Když jsme vírou přijali spasení v Pánu Ježíši, vstoupili jsme do zcela nového vztahu s Bohem – stali jsme se Božími dětmi. Kromě toho, že nám bylo uděleno toto privilegium být součástí Boží rodiny, Bůh touží také po tom, abychom žili neustále v jeho blízkosti a měli s ním každý den hluboké vnitřní společenství. Jestliže zhřešíme, naše postavení Božích dětí (vztah) se nezmění, ale naše bezprostřední spojení (společenství) s Bohem je narušeno.

Příklad

Tvé postavení syna nebo dcery v rodině se ničím nemění. Bez ohledu na to, co děláš, stále jsi dítětem svých rodičů. I když se s nimi třeba pohádáš a provokativně odejdeš z domu. A podobné je to i s tvým vztahem vůči Pánu Bohu. To, že se vlivem hříchu naruší tvé vnitřní spojení s Bohem, ještě neznamená, že se něco mění na vašem vzájemném vztahu. Pořád zůstáváš dál milovaným Božím dítětem, jen od tebe nebeský Otec očekává, že dáš tento problém co nejdříve do pořádku.

Co je to hřích?

✍ Co je podle tebe hřích? Pokus se napsat svoji vlastní definici hříchu.

Hřích představuje překážku, která nám znemožňuje prožívat úzké osobní společenství s Bohem. Hříchem přitom nejsou pouze vnější věci jako například lhaní, ubližování druhým nebo nemravný způsob života. Takové jednání je jen důsledkem vnitřního hříšného postoje. Hříchem je totiž už samotný postoj, např. lhostejnost vůči lidem nebo nezájem o Boží věci. Jednoduše řečeno, hřešit znamená dělat věci, které se Bohu nelíbí, ať už v našich činech nebo třeba jen postojích.

✍ Přečti si následující verše z Bible, které ti pomohou lépe pochopit, v čem spočívá podstata hříchu.

1. List Janův 3,4

List Jakubův 4,17b

Janovo evangelium 16,8-9

Jak se můžeme vypořádat s hříchem?

Jak už jsme si řekli, kdykoliv upadneme do hříchu, naruší se tím naše vnitřní spojení s Bohem. Zůstáváme sice dál Božími dětmi (Bůh nás přijal jednou provždy), ale dokud se s tímto konkrétním hříchem nevypořádáme, nemůžeme zakoušet požehnání pramenící z každodenního společenství s našim nebeským Otcem.

✍ Pokus se na základě 1. listu Janova 1,9 vysvětlit, co můžeš udělat pro obnovu svého společenství s Bohem poté, co jsi zhřešil.

✍ Co podle tebe znamená výraz „vyznávat“ („doznávat“)?

Zatímco starozákonní termín Satan v doslovném překladu znamená „odpůrce“, novozákonní označení Ďábel by se dalo přeložit spíš jako „žalobce“. Nejen že nás tedy Satan pokouší k hříchu, ale když nakonec zhřešíme, tak na nás ještě ke všemu před Bohem žaluje.

Kristovo vítězství

Naštěstí stojíme v tomto duchovním zápase na straně vítězů. Ačkoliv ještě někdy prohráváme jednotlivé bitvy, naše spravedlivá válka spěje nezadržitelně k definitivnímu vítězství.

✍ Co se z následujících veršů dozvídáme o Kristově autoritě nad mocnostmi zla? Čti Koloským 2,12-15.

✍ Jaké důsledky přineslo toto Ježíšovo vítězství na kříži nám, Božím dětem? Čti 1. Janova 5,18-19.

Ačkoliv jsme jako lidé přirozeně slabší než andělé (2. Petrova 2,11), díky naší víře v Ježíše Krista jsme získali novou identitu Božích dětí a tím i autoritu nad mocnostmi zla. Ďábel nás sice stále pokouší, ale my máme možnost postavit se mu v Ježíšově jménu na odpor.

Duchovní boj

✍ Jaký má být podle Bible náš postoj vůči nepříteli? Viz. Jakub 4,7 nebo 1. Petrova 5,8-9.

DUCHOVNÍ BOJ

Ted', když už víme o jaké čtyři základní věci v životě především jde, mohlo by se zdát, že nebude až zas tak těžké postupně se v těchto oblastech zdokonalovat a dozrávat do podoby našeho Pána. Jenže celá situace se značně komplikuje tím, že v sobě máme i po obrácení ještě zbytky hluboce zakořeněných návyků starého způsobu života, a ty se navíc snaží zneužívat ve svůj prospěch náš duchovní nepřítel. Jsme totiž ve válce, a máme-li přežít, musíme se naučit proti těmto mocnostem zla bojovat (Ef 6,12-13).

Náš nepřítel

Bible naznačuje, že tak jako Bůh stvořil svět viditelný, stvořil i svět neviditelný. Ten představují zástupy andělských bytostí, které Bůh pověřuje zvláštními nebeskými úkoly, podobně jako lidi pověřil úkoly pozemskými - viz. poslání Adama a Evy v zahradě Eden. Bible navíc naznačuje, že ještě dřív než jsme upadli do hříchu my lidé, došlo k veliké vzpouře vůči Bohu také mezi anděly (2. Petrova 2,4). Ale tak jako Bůh ve své velkorysosti stále snáší hříšníky pozemské, dovoluje i těmto nečistým duchům (démonům), aby pod vedením Satana ještě na čas narušovali jeho stvoření.

✍ Co se o Satanově postavení ve světě dozvídáme z Janova evangelia 12,31 a dále ve 2. Korintským 4,4?

✍ V čem spočívá Satanova převaha nad lidmi? Čti Efezským 2,1-3.

S upřímným vyznáním hříchu se pojí celkem tři konkrétní věci:

1. V modlitbě vyjádři svůj souhlas s Bohem, že to, co ti ukázal jako hřích, je opravdu zlé.
2. Popros Pána Ježíše, aby se ujal této hříšné oblasti tvého života a pomohl ti změnit tvé postoje i jednání. Je-li třeba něco napravit, udělej to.
3. Poděkuj Bohu za to, že Pán Ježíš zemřel i za tento konkrétní hřích, a že ti odpustil.

Když vyznáváš své hříchy, Bůh odstraňuje tvou vinu a vaše vzájemné společenství je tak znova obnoveno. Nezáleží na tom, jestli se ti tvé hříchy zdají velké nebo malé. Když je s upřímným zármutkem v srdci vyznáváš, Bůh je odpouští a nepřipomíná. Musíš se učit hřích nenávidět zrovna tak jako Bůh, aby ses mu přišťe vyhnul.

Shrnutí

Když zhřešíš, mysli na to, že:

- Tím říkáš: „Udělám si to po svém bez ohledu na to, co si o tom myslí Bůh.“
- Hřích narušil tvé společenství s Bohem, nic se však nezměnilo na tvém vztahu k Bohu. Zůstáváš stále Božím dítětem.
- Vyznáním hříchu dáváš Pánu Bohu za pravdu v tom, že jsi jednal špatně, a zároveň projevuješ touhu po změně.
- Bůh odpouští dokonale a pokud jsme naše hříchy vyznali a opustili je, pak nám je už nikdy nebude připomínat.

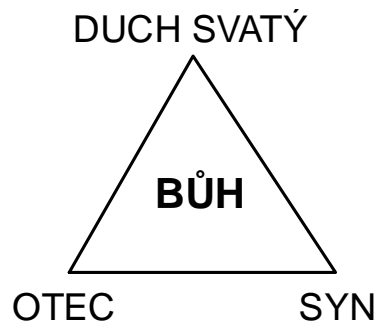
Doporučení: Nauč se zpaměti verš z 1. listu Janova 1,9 a pak zkoumej pře Bohem své jednání a postoje. Až se ti v mysli vybaví konkrétní skutky a postoje, které máš vyznat a opustit, napiš si je na papír a ten pak před Bohem spal. Přitom si pomalu opakuj slova z 1. listu Janova 1,9. Tak jako oheň nenávratně ničí seznam tvých hříchů, tak dokonale ti Bůh odpouští a zve tě zpátky do životodárného společenství s ním.

NAPLNĚNÍ DUCHEM

Život křesťana není jen plněním přikázání nebo etických norem, ale je to živý, osobní vztah s milujícím Bohem v každé chvíli. Mluvíme-li o Bohu, je však nejprve třeba ujasnit si základní učení Bible o tom, v jaké podobě se nám zjevuje.

Tři a přece Jeden

Učení o Trojjediném Bohu je sice základním článkem křesťanské víry, avšak jedním z nejtěžších na porozumění. Následující obrázek je pokusem přiblížit názorně něco z tajemství Boží existence.

1. Bible jasně říká, že Bůh je jenom jeden (list Jakubův 2,19).
2. Kromě Otce se však Božství připisuje také Synu Ježíši Kristu (Koloským 2,9). Ježíš je tedy plně Bohem i člověkem.
3. Ducha svatého Bible jasně odlišuje od Otce i Syna (Jan 14,26), ale nepovažuje ho za pouhou energii nebo sílu, ale prezentuje ho jako třetí Božskou osobu (Skutky 5,3-4), vyznačující se podobně jako Otec a Syn vlastním poznáním (1. Korintským 2,10-11), citem (Efezským 4,30) a vůlí (1. Korintským 12,11).

Ježíš tajemství existence Trojjediného Boha nijak nevysvětloval, ale předkládal je jako holý fakt. Sám totiž vyzval své učedníky, aby křtili nové křesťany ve jméno celé Boží Trojice (Matouš 28,19).

lidem, které známe. Vždyť kdo se stydí za Ježíše a jeho slova před nevěřícími lidmi, za toho se bude na oplátku stydět Ježíš před svým Otcem, až se na konci věků vrátí na zem ve své slávě (Marek 8,38).

✍ Když byl apoštol Pavel jednou vyslýchán před králem Agrippou, využil této příležitosti k tomu, aby mu vydal svědectví o Ježíši Kristu (Skutky 26,1-29). V čem nám může být Pavlova obhajoba vodítkem v otázce, jak bychom mohli i my vydávat svědectví druhým lidem?

Pavel ve své obhajobě mluví v podstatě o třech základních věcech:

- (1) Jaký byl jeho život předtím, než poznal Krista.
- (2) Jak Ježíše Krista poznal.
- (3) Jak se jeho život od té doby změnil.

Přitom se apoštol nebojí otevřeně Agrippovi říci, že si upřímně přeje, aby i on Ježíše poznal. Lidé mohou totiž o Bohu všelijak nezávazně filozofovat, ale teprve, když slyší osobní svědectví někoho, kdo Boha opravdu zná, začnou se otázkou víry zabývat vážně. Proto je tak důležité, aby bylo naše svědectví o Ježíši srozumitelné a přesvědčivé.

Shrnutí

Bůh od nás očekává, že se budeme podílet na jeho plánu spásy:

- a to jak tím, že bude Kristus jasně viditelný na našich skutcích a proměněném charakteru (budeme jiní),
- tak také tím, že od nás lidé uslyší srozumitelné svědectví o tom, jak jsme Ježíše poznali, a co to teď pro nás znamená.

Doporučení: Abyste dostáli přání apoštola Petra ohledně naší pohotovosti dát jasnou odpověď každému, kdo by se nás vyptával na naši víru, připravte si 2-3 minutové svědectví o tom, jak jste se stali křesťany. Nejlépe, když se je pokusíte sepsat na papíře, a to takovou formou, aby bylo srozumitelné i těm, kdo o Ježíši nikdy neslyšeli.

Křesťanská misie tedy spočívá v naší jinakosti. Pokud na nás nebudou nevěřící lidé jasně vidět Kristův charakter, budou považovat veškeré naše argumenty o Boží existenci a Ježíšově vzkříšení jenom za plané a neprůkazné filozofování.

✍ Co o tomto základním předpokladu misie dále Ježíš říká v Janově evangeliu 13,34-35 a dále v 17,20-21?

Naše účast na Velkém poslání

✍ Těsně před tím, než Ježíš vystoupil po svém vzkříšení k Otci, vyzval učedníky, aby očekávali v Jeruzalémě na vylití Ducha svatého. K čemu je měl Duch svatý zmocnit? Čti Skutky 1,4-8.

Je evidentní, že ačkoliv se apoštolé ještě za svého života vydali se zvěstí evangelia velice daleko od Jeruzaléma, nebylo v jejich moci zvěstovat dobrou zprávu celému světu. Naplnění tohoto úkolu je tedy stále před námi. A nemusíme kvůli tomu jít na misi zrovna někam do Afriky. Stačí, když o Ježíši povíme našim známým, kteří o něm ještě neslyšeli, nebo o něm mají zatím značně zkreslenou představu.

✍ K čemu nás vyzývá apoštol Petr ve svém prvním listu 3,15?

Některé křesťany Bůh dokonce obdařil zvláštním darem evangelizace, takže dokážou přirozeně oslovovat zvěstí o Ježíši Kristu také cizí lidi nebo dokonce cizí národy. Ať už ale tento dar máme nebo nemáme, od každého z nás Pán očekává, že budeme vydávat svědectví o Ježíši

Kdo má Ducha svatého

Odpověz na následující otázky podle veršů z listu Efezským 1,13-14.

✍ Kdo má Ducha svatého?

✍ Kdy ho dostal?

Z toho vyplývá, že každý znovuzrozený křesťan má Ducha svatého. Také není možné mít jen trochu Ducha. Duch je osoba, která se nedá dělit. Spíš záleží na tom, kolik mu dáme v životě prostoru.

Proč nám Bůh Ducha svatého dal

Janovo evangelium 14,15-17 nás učí, že základním posláním Ducha svatého je nahradit fyzickou přítomnost Ježíše, který odešel k Otci (zpřítomňovat ho všem věřícím). Proto můžeme Ježíše následovat stejně jako kdysi učedníci, i když tu fyzicky není. Duch svatý s námi dnes jedná stejně jako jednal Pán kdysi se svými učedníky.

✍ Z následujících veršů si vypiš, jak konkrétně Duch svatý v našich životech působí.

Jan 16,7-11

Jan 16,12-14

Skutky 1,8

Římanům 8,15-16

1. Korintským 12,11

Galatským 5,22-23

Duch svatý nás tedy mimo jiné usvědčuje z hříchu, otevírá náš duchovní zrak pro víru v Boha, obdarovává a zmocňuje nás ke službě, svědčí našemu srdci o Boží lásce a působí v našem charakteru trvalé změny které se líbí Bohu.

Co od nás Bůh očekává

Přestože nic ze vzácných darů Ducha nejsme schopni vypůsobit svými vlastními silami, zůstává na naší straně jedna důležitá zodpovědnost.

✍ Co se o této zodpovědnosti dovídáme z listu Římanům 8,13-14?

Naši zodpovědností je nechat se Duchem svatým vést, tak aby se ve všem, co děláme a kdo jsme, prosazovala Boží vůle. Pokud totiž svým jednáním Ducha svatého zarmucujeme (Efezským 4,30), neměli bychom se divit, že při sobě neshledáváme žádné viditelné známky jeho působení. Jestliže však máme ve svém životě Ježíše na prvním místě a pravidelně před ním vyznáváme své hříchy, dáváme tak Duchu prostor k tomu, aby v nás a skrze nás mohl volně působit.

Shrnutí

Člověk, který do svého života přijal Pána Ježíše, vstoupil do společenství s Trojjediným Bohem. Otec a Syn tak přebývají v jeho srdci prostřednictvím Ducha svatého.

- Ducha svatého má každý, kdo přijal Pána Ježíše. Duch vstoupil do našeho srdce v okamžiku, kdy jsme se obrátili k Bohu.
- Bůh skrze Ducha svatého proměňuje náš charakter a působí v našem životě mnoho vzácných věcí, kterých bychom z vlastních sil nebyli schopni nikdy dosáhnout.
- Aby mohl Duch svatý v našich životech skutečně mocně působit, musíme podřídit Bohu všechno naše jednání i vnitřní postoje.

Doporučení: Pročítej si doma postupně první kapitoly knihy Skutků a přemýšlej přitom nad tím, jak by asi vypadal tvůj život, kdyby byl plně ovládan Duchem svatým. Co brání tomu, aby bylo působení Ducha ve tvém životě mocnější? Ve které oblasti života bys měl(a) dát Duchu svatému víc prostoru? Kterou oblast života jsi ještě plně nepodřídil(a) Kristu?

SVĚDECTVÍ SVĚTU

Minule jsme hovořili o našem úkolu být dobrými správci Božích darů, a zaměřovali jsme se přitom především na naši službu věřícím. Bůh nás ovšem volá také k tomu, abychom sloužili lidem, kteří Pána Ježíše ještě neznají. Tento úkol je výstižně shrnut u Matouše 28,19-20 a označuje se obvykle jako Velké Poslání. Bůh si přeje, aby se na něm podle vlastních možností a schopností podílel každý z křesťan.

Boží plán spásy

Apoštol Pavel v 1. listu Timoteovi 2,3-4 říká, že Bůh si přeje, aby všichni lidé došli spásy a poznali pravdu. Celá Bible je vlastně svědectvím o tom, jak se tento plán spásy postupně naplňuje.

✍ Pokuste se na základě Genesis 12,1-3 vysvětlit, k čemu Hospodin povolal praotce Abrahama.

Bůh vyvolil Abrahama k tomu, aby se stal praotcem velkého národa, skrze který nakonec dojdou požehnání všichni lidé na zemi. Proto dal také Izraeli Zákon a přidělil jim do dědictví zemi Kanaan, kde se měli svým odlišným způsobem života stát ostatním národům svědectvím o Boží velikosti a lásce. Izraelci však v tomto povolání opakovaně selhávali a často žili stejně nebo ještě hůře než jiné národy. Teprve Ježíš Kristus dokázal svým životem dokonale naplnit Boží záměr s Izraelem. Jako jediný naplnil všechny požadavky Zákona a tak mohl svým jednáním lidem konečně jasně ukázat, jaký Bůh doopravdy je.

✍ Co Ježíš očekává od svých učedníků, pokud jde o jejich život mezi nevěřícími lidmi? Čti Matouše 5,13-16.

✍️ Co nás Pán učí o podstatě pravé služby? Čti Lukáše 17,7-10.

Někdy se v církvi slovo služebník používá mylně skoro jako titul: „To je ale veliký Boží služebník!“ Kristus je však vždy používal zjevně v jeho původním významu. Služebník je prostě služebník - nic víc. Je tu od toho, aby obětavě sloužil druhým, a ne aby prosazoval sebe a byl mezi lidmi „velikým“. Do takového postoje pokory budeme muset v naší službě dorůstat celý život. Vždyť i náš Pán vzal službu doslovně, když se nám skrze svůj život i smrt vydal se vším všudy.

Shrnutí

Bůh od nás očekává, že budeme naplňovat zvláštní poslání, které má pro náš život.

- Toto poslání úzce souvisí s naším duchovním obdarováním.
- Proto je důležité, abychom se naučili tyto schopnosti rozpoznat a používat.
- Naplňování tohoto poslání je víc než pouhá seberealizace. Je to služba, a ta se nedá dělat jinak než s postojem obětavosti a pokory.

Doporučení: Pohovořte si se svým vedoucím skupinky o tom, jak byste se mohli aspoň na zkoušku zapojit do nějaké sborové služby. Mluvte spolu o tom, co vás baví, a co byste rádi pro druhé věřící lidi zkusili udělat.

POVOLÁNÍ K ŽIVOTU

Máme-li náš omezený pozemský život prožít dobře a smysluplně, musíme se pokusit najít co nejuvýstižnější odpověď na otázku, proč jsme vůbec tady. K čemu nás Bůh stvořil? Jaká je jeho představa o našem životě? Bible naznačuje, že bychom se měli zaměřit především na dvě oblasti: prohlubování našich vztahů a naplnění našeho poslání.

Jsme stvořeni pro vztahy

✍️ Deuteronomium 6,4-5 shrnuje podstatu celého zákona. Pokus se podle těchto veršů vysvětlit, co je pro člověka v životě nejdůležitější.

I když si to většina lidí okolo nás neuvědomuje, byli jsme především stvořeni pro vztah s Pánem Bohem. On musí být prvním a nejdůležitějším v našem životě. Pokud věnujeme něčemu nebo někomu jinému víc lásky, dopouštíme se tak nepřímo modloslužby.

✍️ Co považuje apoštol Pavel za prioritu křesťanského života? Za co se modlí ohledně věřících v Kolosách (Koloským 1,9-14)?

Postupné poznávání dokonalosti našeho nebeského Otce představuje dobrodružství, které nás proměňuje a naplňuje jistotou, že jsme Bohem milováni, a že mu na nás nesmírně záleží.

✍️ Jak zní podle Ježíšových slov druhé největší přikázání? Čti Matouše 22,36-40.

✍ Jakým způsobem Pán Ježíš charakterizuje své pozemské působení? O co mu šlo především? Čti Markovo evangelium 10,45.

Jsme zde tedy nejen pro vztah s Bohem, ale také pro druhé lidi. Ježíš celý svůj život investoval do lidí. Nesnažil se je využívat pro své vlastní sobecké cíle ani je nenutil k tomu, aby ho v životě učinili šťastným. Místo toho se sám stal služebníkem druhých. A ačkoliv ho často zklamali, jeho služba mu nakonec i tak přinášela uspokojení (Jan 4,32-34) a naplňovala ho velikou radostí (Lukáš 10,21).

Protože nám vztahy s druhými občas zasazují nemilosrdné rány, míváme tendenci uzavírat se sami do sebe. Přesto platí, že žádná hezká věc ani zajímavá činnost nemůže v našem nitru zaplnit místo, které je od stvoření světa vyhrazeno pouze našim bližním.

Máme tady na zemi své poslání

Naše poslání úzce souvisí s tím, co nám Bůh dal (jeho dary), a o co mu tady na zemi jde (misie). Někoho Bůh obdařil výjimečnou inteligencí, jinému dal zvláštní porozumění pro lidi, dalšího obdařil řemeslnou zručností, jinému dal schopnost uměleckého sebevyjádření a ještě jinému dal bohatství, vlivné postavení mezi lidmi nebo atraktivní vzhled. My to žel často nechápeme a myslíme si, že nám všechny tyto věci patří a máme právo nakládat s nimi, jak uznáme za vhodné. Bible nás však učí, že nejsme ve skutečnosti vlastníky ale pouhými správci Božích darů.

✍ Přečti si Ježíšovo podobenství o talentech (hřivnách) zapsané u Matouše 25,14-30. Co zde pán vytýká třetímu služebníku? Jaké ponaučení si můžeme z tohoto podobenství vzít pro náš život?

Naše obdarování ke službě

✍ Pokuste se v 1. Korintským 12,4-11 vysvětlit, kdo všechno má duchovní dary a k čemu Bůh věřícím tyto schopnosti dává?

Jen málo křesťanů pozná hned po obrácení všechna svá obdarování. Většinou nám je Bůh odhaluje až časem, když nás staví před konkrétní úkoly. Při rozpoznání svého obdarování pamatuj na následující principy:

- Nebud' pasivní, ale přijímej ochotně nové úkoly a výzvy. Možná budeš po čase sám (sama) překvapen(a), co v tobě je.
- Všímej si oblastí služby, ve kterých zakoušíš zvláštní Boží moc a dosahuješ lepších výsledků než jiní křesťané.
- Ptej se druhých křesťanů, co si o tvých darech a službě myslí.
- Služba, která odpovídá tvým darům, by se pro tebe neměla stát neúnosným břemenem. Bude tě většinou těšit i když je náročná.

Naše motivy ke službě

✍ Před čím nás s ohledem na službu v církvi apoštol varuje v listu Římanům 12,3?

Měli bychom stále pamatovat na to, že nám Bůh své dary dává ke společnému prospěchu církve a ne jen pro náš dobrý pocit. Pokud se tedy budeme zaměřovat víc na své vlastní dary než na potřeby druhých lidí, nebo budeme své dary zneužívat k vlastnímu prospěchu, nikdy nezakusíme skutečnou radost a pocit smysluplnosti z jejich užívání. Užívání darů je víc než jen osobní seberealizace, je to služba.

SLUŽBA VĚŘÍCÍM

Bůh nás stvořil nejen pro vztahy, ale dává nám také konkrétní poslání. Očekává, že budeme žít užitečně a plodně. Kromě lásky k Bohu a k lidem tedy musí být naší další životní prioritou také snaha porozumět tomuto poslání a vytrvale ho naplňovat. Dnes budeme mluvit o našem poslání vůči křesťanům, příště se podíváme na naše poslání vůči lidem, kteří Pána Ježíše ještě neznají.

Naše povolání ke službě

✍ Pokuste se na základě listu Efezským 4,11-13 vysvětlit, co je podle apoštola Pavla úkolem vedoucích pracovníků v církvi.

Při pohledu na některé křesťanské sbory se nám může zdát, že ke službě v církvi Bůh povolává jen pár obdarovaných jedinců, zatímco ostatní jsou tu od toho, aby jim bylo slouženo. To je ovšem v příkrém rozporu s biblickým učením. Hlavním úkolem vedoucích pracovníků v církvi je totiž to, aby všechny křesťany „dokonale připravili k dílu služby“ (verš 12) a vedli je ke „zralému lidství“ (verš 13). Zdravé křesťanské sbory se tedy poznají tak, že se na jejich životě a službě aktivně podílejí všichni členové, ne jen vedoucí (kazatelé nebo faráři).

✍ Jak můžeme rozpoznat své specifické poslání vůči věřícím lidem? Co se o našem poslání od Boha dovídáme z listu Římanům 12,4-8?

Naše služba v církvi úzce souvisí s naším duchovním obdarováním. Proto v ní můžeme být skutečně plodní a užiteční.

Každý z nás máme díky našim darům a postavení tady na zemi jedinečné poslání, které za nás nikdo jiný nenaplní. Je tragické, když si to lidé neuvědomují a místo toho, aby své dary rozvíjeli, vyhledávají většinou jen to, co je jim momentálně příjemné nebo svůj talent dokonce zneužívají k vlastním sobeckým cílům. Tak se v životě připravují o radost, kterou by mohli zakoušet, kdyby rozvíjeli svůj životní potenciál ve shodě s Boží vůlí.

Jaké poslání předal Ježíš církvi těsně před tím, než vystoupil k Otcí (Matouš 28,16-20)?

Těmto Kristovým slovům se často říká velké poslání, protože velice výstižně vyjadřují, kvůli čemu tady na zemi jako křesťané vůbec jsme. Naším posláním je přivádět nové lidi k Pánu Ježíši a učit je žít podle Boží vůle. Nic nás nenaplní takovou radostí a pocitem smysluplnosti jako právě to, když se naši přátelé a známí obrátí ke Kristu. Tím, že jim o Kristu svědčíme a oni uvěří, vykonáme něco, co má smysl nejen pro pozemský život, ale také z hlediska věčnosti.

Shrnutí

Máme-li prožít zde na zemi smysluplný život, musíme se naučit rozlišovat, na čem v životě záleží. Bible naznačuje, že bychom měli naše úsilí a čas investovat především do těchto čtyř oblastí:

- Vztah s Pánem Bohem
- Vztahy s druhými lidmi
- Moudré spravování a rozvíjení Božích darů
- Získávání pro Pána Ježíše další učedníky

Doporučení: Zamysli se nad tím, na čem ti v životě nejvíc záleží. Jak se tyto věci slučují nebo vylučují s tím, co jsme si právě řekli ohledně priorit křesťanova života?

POZNÁVÁNÍ BOHA

Minule jsme si řekli, že naší nejvyšší životní prioritou je stálé prohlubování vztahu s Pánem Bohem. Dnes se tedy zamyslíme nad tím, co můžeme pro rozvoj tohoto vztahu z naší strany udělat.

Když se podíváme na životy různých křesťanů, kteří zjevně velmi hluboce znají Pána Boha, a kteří zakoušejí ve svém životě jeho moc, zjistíme, že přes různé osobní zkušenosti a přístupy k víře stojí jejich vztah s Bohem především na třech základních pilířích: (1) praktická aplikace Božího slova, (2) vytrvalý modlitebný život a (3) aktivní účast na společenství s jinými věřícími lidmi.

Boží slovo

Pravidelná četba Bible pro nás představuje přirozený způsob, jak můžeme každodenně naslouchat Božímu hlasu.

✍ Pokus se na základně následujících veršů vysvětlit, jakou roli může hrát četba Bible ve tvém životě (Jan 17,15-17 a 8,31-32).

Boží slovo nám umožňuje dívat se na všechny věci z Boží perspektivy. Tento pravdivý pohled na Boha, na svět i na nás samotné nás pak osvobozuje k tomu, abychom žili takovým životem, k jakému jsme byli stvořeni. Zatímco někdy nás četba Bible povzbudí a potěší (Římanům 15,4), jindy nám naopak ukáže na jednání nebo postoje, které bychom měli změnit (Židům 4,12-13). Naším cílem tedy není samotné poznávání, ale především lepší život (Jakub 1,22-25).

Abychom však mohli Boží slovo správně uplatňovat v našich životech, musíme mu nejprve dostatečně porozumět. Brzy totiž přijdete na to, že mnohé věci, o kterých se v Bibli píše, jsou tak spjaté s tehdejší dobou a situací v životě Izraele nebo novozákonní

✍ Co se z následujících veršů dozvídáme o rozdílnosti jednotlivých rolí v křesťanské rodině – čti list Koloským 3,18-21?

✍ Jaký postoj bychom měli jako křesťané zaujmout vůči autoritám, ať už v církvi nebo ve společnosti (ve škole, v zaměstnání apod.)? Čti Římanům 13,1-7 a Židům 13,17.

Bible tedy jasně ukazuje na to, že rozdílnost rolí ve vztazích není pouze věcí lidské dohody, ale je to Boží řád stvořený k našemu dobru. Výjimka pochopitelně nastává tam, kde autority své role zneužívají a nutí nás k něčemu, co se Bohu nelíbí. V takovém případě platí, že poslouchat Boha je víc než poslouchat lidi (Skutky 4,19).

Shrnutí

Máme-li budovat hluboké vztahy s lidmi, musíme se naučit:

- Budovat zdravé hranice ve vztazích – vyhýbat se přílišnému individualismu i nepatřičné závislosti na lidech.
- Odpouštět a prosit druhé za odpuštění.
- Přijmout za své roli, která nám v konkrétních vztazích náleží.

Doporučení: Naučte se zpaměti Modlitbu Páně a přemýšlejte přitom nad tím, zda se opravdu můžete ze srdce před svým nebeským Otcem modlit slovy: „A odpusť nám naše viny jako i my odpouštíme našim viníkům.“ Pokud vám v tom něco brání, pohovořte si o tom s nějakým jiným křesťanem.

Vnitřní zranění

Život nám nejednou zasadil nemilosrdnou ránu, a často nám nejvíc bolesti způsobili právě naši nejbližší (rodina, přátelé). Máme-li žít hodnotný život plný zdravých vztahů, musíme se s těmito vnitřními zraněními vypořádat. Bible naznačuje, že je před námi pouze jediná možnost – odpustit všem, kteří nám nějak ublížili (ať už vědomě nebo nevědomě) a usmířit se s těmi, kterým jsme ublížili my.

✍ Přečtěte si Matouše 18,23-35. Co nás tímto podobenstvím Ježíš učí ohledně vnitřního uzdravení?

Neodpuštění je žalářem, který nejvíc trýzní právě toho, kdo byl zraněn, zatímco viník si často žije s lehkým srdcem. Jedinou cestou z žaláře vlastního srdce je odpuštění, které je stejně bezpodmínečné, jako to, které jsme od Boha přijali my sami.

✍ Co se o napřímení našich vztahů s druhými lidmi dozvídáme z Ježíšova kázání na hoře? Čti Matouše 5,23-24?

Rozdílné role ve vztazích

Ačkoliv s sebou boje za zrovnoprávnění mezi lidmi v poslední době přinesly mnoho dobrého, napomohly žel i k tomu, že se začaly stále víc stírat také rozdílné role v mezilidských vztazích. Díky tomu se naše společnost začíná vnitřně rozpadat a ocitá se ve stále větším chaosu. Ačkoliv Bible např. jasně říká, že není podle důstojnosti žádný rozdíl mezi mužem a ženou (Galatským 3,28), nemůžeme z toho vyvozovat, že by ženy měly volně přejímat role otců a muži naopak role matek. Ačkoliv se poslání mužů a žen v mnoha oblastech života překrývá, přesto zůstává jejich specifická role nepostradatelná a nezaměnitelná.

církve, že se nedají do našich životů aplikovat přímo (doslovně). Proto si musíme pravidelným čtením Bible vytříbit cit pro to, co je pro nás podstatné a závazné (věčně platné pravdy a principy), a co nás už naopak nezavazuje (dobově a kulturně podmíněné zvyky).

Modlitba

Modlitba je rozhovor s Bohem. Můžeš s ním hovořit kdykoliv a na jakémkoliv místě, ale je dobré vyhradit si chvíle, kdy s ním budeš sám (sama). Můžeš mu říct všechno, co cítíš, z čeho máš radost, co tě hněvá, co potřebuješ, a co si myslíš. Protože Bůh dobře ví, co se děje ve tvém srdci a nad čím přemýšlíš, nemusíš před ním nic skrývat.

✍ Pokuste se na základě listu Filipským 4,6-7 vysvětlit, jakou váhu přikládá apoštol Pavel našim každodenním modlitbám.

Ať už Pána Boha v modlitbách chválíme, vyznáváme mu své hříchy, prosíme ho o pomoc, nebo se přimlouváme za druhé lidi, On je vždycky rád, když vidí, že se k němu v modlitbě obrací některé z jeho dětí (1. Janova 5,14-15). A nejen to - díky modlitbě si navíc i my sami můžeme jasně uvědomit, za co jsme Pánu Bohu vděční, a na čem nám v životě doopravdy záleží. Proto mnozí křesťané zcela po právu považují modlitbu za každodenní dýchání víry.

Společenství církve

✍ Přečtěte si Skutky 2,41-47 a pokuste se vyjmenovat, co všechno první křesťané v Jeruzalémě dělali společně.

ZDRAVÉ VZTAHY

Naší druhou nejdůležitější životní prioritou je budování zdravých vztahů s lidmi. Proto se dnes zaměříme na tři konkrétní oblasti, ve kterých při budování hlubokých vztahů nejčasněji selháváme.

Hranice mezi lidmi

Jednou z hlavních překážek budování zdravých vztahů je naše uzavřenost. Těžko mezi sebou totiž mohou dva lidé vybudovat opravdu hluboký vztah, dokud jeden druhému nedají nahlédnout do svého nitra. Většina z nás se otevřenosti brání, protože nás to činí zranitelnými. Bez ní však není růst ve vztazích možný. Ježíš sám otevřeně mluvil se svými učedníky o nejhlubších obavách svého srdce, i když tušil, že ho stejně nakonec zklamou (Matouš 26,36-40).

Naproti tomu, někteří lidé mají tak slabé hranice ve vztazích, že se stávají nezdravě závislými na druhých lidech.

✍ Když Pán jednou mluvil s lidmi o věcech, které se jim nelíbily, mnozí se urazili a přestali ho následovat. Přečtěte si Jana 6,66-71. Co byste asi v podobné situaci řekli svým dvanácti apoštolům vy?

Podobně i my musíme respektovat svobodu druhých lidí, byť by nás jejich postoj bolel. Nemáme právo používat manipulativních postojů, jako je např. vyhrožování (tvrdost a chlad) nebo emocionální vydírání (výčitky a pláč) k tomu, aby se ostatní nakonec podřídili naší vůli. A totéž platí i o přístupu druhých lidí k nám. Ačkoliv chceme být vůči všem vstřícní a ochotně vycházet lidem vstříc, máme také svoji důstojnost a hranice, které nemají druzí právo překračovat. Proto se musíme naučit říkat své rozhodné NE všude tam, kde jsme k něčemu manipulování proti vlastní vůli, a také tam, kde nás druzí nutí, abychom přebírali zodpovědnost za jejich pocity nebo jednání.

Ačkoliv bylo společné sdílení majetku jeruzalémských historicky zcela ojedinělé a jinde se neuplatňovalo, náš oddíl nám jasně ukazuje, jak důležitou roli připisovali první křesťané životu ve společenství.

✍ Co se o tomto důrazu dozvídáme z listu Židům 10,25?

Bůh si nepřeje, aby jeho děti zůstávaly osamocené. Proto nás zve do společenství Boží rodiny (církve). Naše osobní poznání Ježíše Krista je totiž velmi omezené - často si ho představujeme na základě našich vlastních zkušeností - proto ho nutně potřebujeme vidět i v životech křesťanů, kteří jsou jiní než my. Zdravá církev pro nás navíc představuje domov, kde můžeme duchovně čerpat, sloužit si navzájem svými dary, povzbuzovat se, přimlouvat se jeden za druhého a učit se budovat láskyplné vztahy s druhými lidmi.

Shrnutí

Poznávání Pána Boha představuje naši nejdůležitější životní prioritu. Proto bychom měli tomuto vznešenému cíli věnovat dostatek času a energie. Pro pravidelné prohlubování vztahu s Bohem můžeme dělat nejméně tři věci:

- Přemýšlet nad Biblií
- Modlit se
- Navštěvovat společenství věřících lidí

Doporučení: Odděl si každý den několik minut pro svůj osobní tichý čas s Bohem - nauč se tyto chvíle trávit modlitbou a přemýšlením nad Biblií. Pokud vytrváš, za pár měsíců jistě poznáš, že se jedná o jeden z nejmocnějších nástrojů, který si Bůh používá k naší proměně a postupnému duchovnímu růstu.